

Megjelen hetenkint kétszer:
csütörtökön és vasárnap.

Előfizetési díj:
Egy évre 8 frt
Félévre 4 „
Negyedévre 2 „

Az előfizetési pénzek és késíratok
a szerkesztőhöz küldendők, —

FELVIDÉK.

FELSŐ-MAGYARORSZAGI KOZLÖNY.

Hirdetési díj:

Egy négyszor hasábozott garmond
sor 6 kr. — Bélyegdíj minden beig-
tatás után kilón 80 kr.

Nyitási soronként 15 kr.

a hirdetések s azok díjai a kiadó-
hivatalba utasítandók.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Bánóczy Ferencz.

Szerkesztési iroda: Kovácsutca 358. sz.

Szerkesztő-társ

Karsa Tamás.

Kiadó:

Ifj. Werfer Károly.

Kiadó-hivatal:
Füteleza 451. sz. a. az Urbán-torony átellenében.

Megyei reform-kérdések.

II.

Ott fogván fel ismét a vita tárgyának fonálát, a hol *Matolay Etele* ur, tisztelt ellenvéleményesem, azt leg-
inkább megtámadja; először is azon tételét akarom
érinteni: „... hogy mi mindenféle tisztviselőben és
biróban, az állambatalom minden kezeltjében *jobban*
megnyugodhatunk, ha azt magunk választottuk, mintsem
ha a kormány nevezi ki — „Mi is annyit tesz, hogy a
kormányban éppen nem helyezzük azon bizodalmat, mely-
t a dolog rende szerint egy monarchicus országnak
kormányában mint állambölcsben, — mint jogai feletti
örkődőben és mint atyailag gondoskodó vezetőben hely-
ezni kellene.

Itt csak a megyék kormányáról lévén szó, nem
taglalhatom annak okát, hogy miért van ez így, sem
pedig a módot, mely ez aránytalanságot kiegyenlitené,
csak sajnálattal tudom hogy ez így van; — és így mint
tagadhatlan tényt elfogadom ugyan, — de el nem hall-
gathatom egyszersmind hogy ily viszony, államéletben
anomalia, kórságos állapot, melyen segíteni kell, de
melynek egy merev magartású „autonomia“ csak nega-
tív ellenszere, de nem radicalis orvoslása. Csak annyi
mint ha az orvos betegének kinek gyomra fáj midőn
eszik, mást nem tudna tanácsolni, mint hogy hát ne
egyék.

Óvó pánccél az csak de nem támadó kard, melylyel
a haladás babéját kell kivívunk. Lombfedél, melynek
hüvös árnyékában kényelmesebb nyújtózkodni, mint a
nap hevében a korigények és állam-kötelességek mezejét
arcunk veritékében szántani.

Bár az ellenvéleményesem által példaképen felho-
zott „ad hoc“ gyűlések vagy központi választmány
összeállítása alkalmávali eljárás nem elegendő bizonyítás:
argumentum a posteriori; — „az 1849 óta 1861-ig és
azóta mostanig kinevezett közigazgatási és birói közegek
eljárása“ pedig a mennyiben az nem alkotmányos magyar
kormány normalis intézkedése, de centralizálni, germa-
nizálni, az egyént eszközzé theorizálni vágyó Bachismus
innormalis hatalom gyakorlatának kifolyása volt — éppen
nem is érv az autonomia támogatására, midőn annak
törvényes békés országzásban szükségére forog kérdés-
ben: magam sem tagadom soha, miszerint az *autonomia*
egyellen üdvös védbástydja jogainknak idegen vagy ellen-
eséges indulatu kormány befolyása ellen. És nem is le-
hetne szándékomban soha ily századokon át üdvösnek
bizonyult óvó intézményt csak egy betűvel is megcsor-
bitva látni, mindaddig, míg az országot ily ellenszenves
befolyástól mentnek nem hihetném.

A kormány mai eljárása irányában bizodalmat erő-
szakolni, senkire sem lehet, és így érintetlenül hagyom
azon kérdést: vajjon a fejedelem azon eljárása, melylyel
eddig államtanácsosai és ministereinek meghason-
lottan hátat fordítva, személyes meggyőződését követ-
vén, saját kezét nyújtja békére, elegendő reményt képes-e
biztosítani arra való nézve, hogy ezentul nemzet-ellenes
befolyástól félünk nem kellend, s vajjon egy fejedelem-
nek Europa hallatára lovagias nyíltsággal mea culpa-ként
kimondott ezen szavai: „Ez akadályok között első von-
nalban áll azon ellentét, mely a kiindulási pontok között
létezott. Jogvesztés egy részről, merev joglolyonosság
más részről, kiegyenlítésre nem vezethetnek. — A fenn-
érintett akadályt minmagunk hártjuk el, midőn a sanctio

pragmaticában egy kölcsönösen elismert jogalapot válasz-
tunk,“ *) — elegendőleg képesek-e meggyőzni ben-
nünket őszinte rokonszenves szándékról, vagy nem? —
Én hajlandó lévén minden lovagiasságot ismerő ember
szavát igaznak tartani és a szerint cselekedni, legkevésbé
sem kételkedhetem egy fejedelem saját személyesen adott
szavában, és ha hozzám valaki „bizalommal jön“ én is
bizalommal járulok elibe. Csak is ezen alapon remélhet-
vén célhoz vezető kiegyenlítés és csak is kiegyenlített
jog-viszonyok alapján tartván lehetségesnek országos
reformok eszközölését vita tárgyává tehetni.

Feladatunk a korrali haladás.

Ámde hogy haladjon egy állam, mely kormányával
— önmagával van ellentétben? Hogy menjünk előre, ha
lábunk nem akar vagy nem mer oda menni, hova fejünk
akar, és viszont?

Csak együtt mehetünk, csak egységben van erő.

Hol van pedig ily egység, ily összhangzás az ál-
lamtestben ott, hol az autonomia azonos a köztársaság-
gal, — hol az autonomia nem „defensiv“ erő egyedül;
hanem a széles alapon álló nagy közönség nem téved-
hetlen akaratának befolyása folytán olykor káros beha-
tású *offensiv* erő, mely az állam mozdonyának kerekét
nem csak akkor állítja meg midőn az törvénytelenység
örvénye felé indul; de kénye kedve szerint bármikor
visszafelé csavarhatja ha pl. csak egy pártfogoltjának
választása forog kérdésben.

Én csekély nézetem szerint az *egységet* úgy vél-
ném létesíthetőnek, ha a kormánynak rendelkezhetési
hatalmát nem csavarának ki kezéből, e helyett nádszálat
adva kezébe mondván: „te vagy a zsidók királya;“ ha-
nem biztosítva magunkat évenkénti országgyűlésen vá-
lasztás vagyis autonomia utján szereshető törvényeink
által egyfelől; — másrészt ezen törvények *pontos vég-
rehajtását* oly kormány- férfiak vagy illető ministerek
által szigorú qualificatio mellett kinevezendő közegekre
biznák, kik az ország közvéleményének számolyán állan-
danak, melyet — ha netán magyar ember létükre nem
tudnák mi a haza szeretet, vagy ha a király őket haza-
árulók sorából válogatná ki, kiknek főttörökvésük a haza
megrontása vagy a törvény megszegése (!?) volna —
egy év után úgy ki rántanánk lábuk alól, hogy bukások-
hoz képest az eddigi osztrák miniszter bukások csak
diszünnepek voltak.

Gr. CSÁKY GYULA.

(Folytatjuk.)

Még egy nyilt-levél gr. Csáky Gyula urhoz, a „Megyei reform-kérdések“ czikke folytán.

Kassa, 1866. január 28.

E lap folyó évi 2-ik számában a „Felvidék“ küzd-
terére lökvén keztyűjét a Gróf ur, azon tudat folytán,
mely szerint rég megírta Bajza, Desewffy József gróf-
nak: „Itt nincs mánás, — nincs nemes; — az irodá-
lom terén egyformák vagyunk!“ a „megyei reform-kér-
dés“ támadásait hártólóg, folytatom addig a küzdést,
míg a gróf ur, általam leküzdhetlen érvekkel ki nem űti
vén markomból a szerinte rozsdás fringját — Akkor
pedig, bizton hiszem, hogy erősebbek lépnek a térre.

Közelebbi cikkében, *nehogy árnyékot kergetessünk*
és hogy állítása valódi értelmét kiderítse: felállítja a gróf
ur „Bavaria“ óriás szobrát az olvasó közönség előtt s
engem belé dug. (Köszönöm szépen!) És a Gróf ur —
edzetségét mutatva — oly fergetegben, melyben

*) 1865. évi december 14-dikén tartott trón-
beszéd.

tisztán egy arasznyira se láthatni, álláspontot megy a
távolban keresni, melyből a fergeteg miatt láthatlan re-
mekmövet csakugyan szépnak találhassa; — megtagad-
ván pedig tölem ezen nem irigyelt élvezetet, megenge-
di, hogy addig is, míg derült időben gyönyörködhetném
külalakjában; belsejüket tanulmányozzam. (Már ezt
igazán köszönöm.)

Higye meg a Gróf ur, hogy minden hasonlat sán-
tikál. — Hagyjuk el hát a Baviariát. — Van nekem vagy
nekünk egy eszményi szobrunk, neve „Hungaria“. —
ennek új alakbani felállítását a napi kérdés — En a
méltóságod e tárgyban izlését nem kérdezve, tisztán
kimondom, hogy én *Hungariát*, dönthetlen alapon, oly
új alakban vágyom megteremtve látni, hogy ne keljen
álláspontokat keresgélni szemléléséhez a végből, hogy
szépnak láthassuk őt; hanem dicső legyen közelből és
távolból és nem egyedül a sz. István-templom tornyából
tekintve. — Azon alap biztos, melyen régi alakjában,
egy évezreden át, földrengések daczára el nem súly-
jedt; — de új alaptartósságáért ki állhatna jól? —
Tisztában kimondva: *alkotmányunk egyik fő sarkköve*
volt eddig, hogy tisztviselőit a nemzet szabadon válasz-
totta. —

Akaratlanul vissza kell még mennem a Baviariához;
— nem hagyhatván érintetlenül a Gróf ur ezen monda-
sát: „K.T. azt tartja, hogy elég a szobrot be'öbröl meg'ézni.
Nem csoda; mert 1848 óta azik, véltünk együtt a törvé-
nyen kivülies és egyéb kormányzati experimentatiók ké-
nyelmetlen záporában és nem gondol arra, hogy valaki,
még minek előtte kisütött volna a nap, képes legyen ki-
állni a szabadba.“ — En vállalkozási szellemmel nem
is dicsek zem, sőt bűnnek tartom az erő hasztalan vesz-
legetését. Szeretek azonban magamnál erősebbeket
látni és ha élek, szemmel kísérendem a Gróf ur erő-ki-
fejtését is a hazafiság terén. — Adja isten! hogy e
részben is süveget emelhessek Méltóságod előtt. —
Az 1848. ótai ázásom előzményével pedig állítja
a Gróf ur: „Ha kinevezés és választásról van szó, oly
hévvel nyul ez utóbbi után, mintha ez hajó, amez pedig
tenger volna, melyben fuldoklik.“ — Higye meg a Gróf
ur, hogy önzés bűnében nem fetrengök. Ha a közügy
kivánja tudok ázni és fázni vagy éhen elveszni s a köz-
boldogság kérdésénél saját személyem számba nem ve-
szem. Ezt mutam, és jelenem eléggé bizonyítja. — De
válaszul szabadjon megjegyezmem, hogy: „a Gróf ur
oly hővel ragaszkodik a kinevezési rendszerhez, mint-
ha ezt tekintené egyedül azon hajónak, melyen eljuthat
reménye fokához.“ —

Magáról szólva pedig említi még Méltóságod elle-
nembe: „Talán fiatalágom oka, hogy nyugodtabb va-
gyok, mint azok, kik érzik mit vesztenek el.“ — Ha a
vesztés nemérzéséből származtatja a Gróf ur a nyu-
godtságot; — bocsásson meg! akkor azt nem lehet nyu-
godtságnak keresztelni; mert a latin azt így fejezi ki:
„Ignoti nulla cupido.“ —

A magány ügyről menjünk már át most a „Me-
gyei reform- kérdések“ lényegére, hol ezzel kezdi a
Gróf ur: „Az én álláspontom, melyből kiindultam te-
hát az — — — — — melyről nézve, a mai nap égető

kérdése igen lényegtelenül törpül a jövőnek egytetemes
nagy igényei mellett.“ — Az isten nevében is kérem
Méltóságodat, foglaljon más álláspontot; mert biztosí-
tom, hogy ha mi ma porra égtünk; holnap nem válik
belőlünk Phoenix.

Menjünk tovább. — Nyilatkoztatja a Gróf ur,
hogy multkor a „restauratio“ jelszót kárhözlatván, nem
a *provisorium me'lett emel szót*. Ha csak ennyit is öröm-
mel hallunk; de a hasonlatban nem értünk egyet, mon-
ván a Gróf ur: „melyet úgy tekintek mint egy redm erő-
szakolt szül: idegen kabátot, melyet nehogy öltözzellen ma-
radjak, már csak elviselek addig, míg a magamét el-
készítik.“ — Ezesetben az én izlésem e lenne: Mi-
helyt szerint tehetem, ledobom magamról a rám erősz-
kolt szük idegen kabátot, és azon saját kényelmes ócs-
ka ruhámat, melyet lehuztak rajtam, felöltöm addig is,
míg a tartos új kabátom kikerül a szabó kezéből —
De ez mind csak az izlés dolga. —

Méltóságod a „kormány“ alatt parancsolót, „kor-
mányzott“ alatt engedelmesskedőt ért — Más is azt érti;
csak hogy én és sok más még, nem vakon engedelmess-
kedőt. — Kérdésbe teszi a Gróf ur: „Ha az államban
az elfogadó, engedelmesskedő rész erősebb mint a paran-
csoló, — ha nem csak azt átálja elfogadni a mit szabad,

de azt is a mit lehet — vagy éppen olyat ohajtana tenni a mit egyenesen nem szabad — quid tunc? — A kerék vissza felé fordul sat. — En pedig kérdésbe teszem: „Ha a parancsoló tul erős és az elfogadó tul gyenge, és a parancsoló olyat parancsol a mit nem szabad; de azt még is parancsolja. Quid tunc? — Elvész az ország sat.”

De azt mondhatja a Gróf ur, hogy várjuk végét, hiszen megírta, hogy adandó alkalommal kifejtendi: miként lehessen a kinevezési rendszerrel az ország baját orvosolni; így kár még közbe szólni. — Bocsánat! Bent vagyunk a circusbán; nehéz kívánni, a medvét, így csak hoz szólhatok, a mit eddig látok. — Oly thema megfejtsébe fogott a Gróf ur, mely egy tal forró kásához hasonlít. — Könnyebb azt körüljárni mint belé markolni. — Eszembe jut, hogy egy jó barátomnak asztalán egykor kezembe vettem egy felmetszetlen könyvet. „Ne bántsd” — mondá — „N. N. küldte hozzám összes verseit, azon kéréssel, hogy küldjek be rá bírálatot; de én nem ismerem az embert még mint íróst nem tudom mit vélekednek mások felőle; hát hogy írjak kritikát?” — Ez a tárgy is olyan, hogy erős feladat lesz az országgyűlésének a megfejtsébe; de isten segédelmével majd csak át esik rajta. Akkor — mi is el mondandjuk: „Éppen így gondoltam!” —

KARSA TAMÁS.

A Felséges-Pár megérkezése Buda-Pestre.

Pest, január 29-én.

Ő Felségeik ma délután 2 1/2 óraker szerencsésen megérkeztek.

Az indóháznál voltak a pesti s budai várostanács. a pesti clerus, polg. választmány, több egyesület, társulat stb. küldöttségei, a balfelen hölgyek.

Ő Felsége a Király legfelsőbb szárnysegéde kísérelében, huszártábornoki egyenruhában, fején kócsagos kalppal szállt ki. Csakhamar megnyitá a szomazódos vagon ajtaját, honnan ő Felsége a Királyné lépett ki. Kerek fekete magyar kalapban s prêmes magyar felöltönyben, a legfelsőbb főudvarmesternő kísérelében.

Az éljen folytonosan felhangzott, a mig ő Felségeik a vagon lépcsőin léleptek és a küldöttségek tiszteletteljesen körbe csoportosodtak.

A küldöttségek mellett a királyné ő Felsége körül fehérbe öltözött lánykák álltak, kik a Felségek léptei elé virágot szórtak.

Előlépett aztán Rottenbiller, Pest városának főpolgármestere s zajos éljenzés között üdvözölte ő Felségeiket.

Mire ő Felsége a király következőleg méltóztatott válaszolni:

„Az ország közohajtását teljesítendő, a Császárnéval együtt jöttem körükbe, hogy ő is tanuja s közvetlen részese lehessen azon őszinte ragaszkodásnak, melyet Pest városa lelkes lakosai részéről minden alkalommal tapasztaltam.

Tudassák önök küldöikkel szives üdvözetünket. (Éljenzés.)”

Majd előlépett a budavárosi küldöttség, melynek hódolatleljes üdvözetlet ő Felsége a Király a következő kegyes válaszzal viszonzá:

„A szerelet azon szívélyes jelenségei, melyekkel Buda városa hű lakosai részéről közelebbi ittlétem alkalmával is találkoztam, kezeskednek kijelentett érzelmeik őszinteségről. Üdvözetüket tehát a császárnéval együtt örömmel fogadjuk s azt lelkünk mélyéből viszonzzuk!” (Éljenzés.)

Eközben átnyújtott ő Felsége a Királynének Pest városa részéről gyönyörű virágokréta, melynek arany tartóján e szavak vannak véve: „Pest városa 1866.” Ő Felsége ezt kegyteljesen fogadván, a Felségek az indóháznak a legfelsőbb fagadásra feldisített helyiségein át az udvari fogathoz vonultak, a legzajosb éljenzés közl.

A Felségek nyitott három fogatu udv. kocsiában foglaltak helyet. Közvetlenül a Felségek után nyitott kocsiában a főudvarmester s főudvarmesternő következtek, utánuk az egyéb udvari és magánfogatok hosszú sora, a Felségek előtt a pesti és budai díszbanderium lovagolt.

Amint az udvari menet az utcára ért, felriadtak az éljenzés, melyek a legnagyobb zajjal a legnagyobb lelkesezéssel hangzottak utczáról utczára, fel a budai várpalatáig. Itt a főrendi tábla, a képviselőház tagjai, s egyéb kitűnőségek várták a Felségek jöttét, kik elé a lépcsőkön leánykák virágot szórtak.

Az ország herceg-prímása üdvözölte a Felségeket, kik azt szives kézmozdulattal viszonzván, terméikbe vonultak.

Este a városi színházban van diszeldadás, mig a testvérfőváros a legünnepesebben kivilágittatik. Fényár borítja el Buda-Pestet s e fényben a legnagyobb öröm között hullámszik Buda-Pest lelkes népe. P. H.

Országgyűlési tudósítások.

(Képviselőház.)

B. Eötvös „Politikai hetilap”-jából olvassuk: „A lefolyt hét utolsó napján a felsőház is tartott ülést, az elsőt ez évben, a negyediket ez országgyűlés folyamában. Tárgya volt egy felől jelentés a császárné ő felségénél járt küldöttség részéről, másfelől új küldöttség kinevezése a már megérkezett császári pár üdvözlésére.

Hasonló küldöttséget nevezett ki a képviselőház is szombati ülésében, mely ülés még arról is nevezetes, hogy az országgyűlés eldöntő lépésére ekkor történt a neki indulás t i . . . ekkor szavaztak a fölrati bizottság tagjaira E bizottság megalakulása volt a múlt hét bizalmas tanakodásainak főtárgya. A 30 tagu bizottságba a baloldal is küld 9 embert. Deák maga, mint halljuk, szintén 9 tagot jelöl ki. A többi 12-öt a többség szemeli ki.

— Oh a gondviselés csodálatos pályát jelelt ki számomra, ki bölcsdömtől talán egész a sirig, a dicsőitéstől az üldözletésig, a szív üdvözítő pillanatoktól, a legremségesebb borzalmakig, a fejedelmi pálcától a koldusbotig, annyi jeles ellentétet, annyi vihart usztam át az élet hánykodó tengerén; mint ifju gyermek hatalmas atyám oldala mellett egy Attila, Isten ostora valék, ki eget földet beharsog győzelmi harsonáival. . . . S nem sokára eltörpva daróc rongyokban éhen szomjan futék, mint az úzóbe vett Darius, kit az utolsó pór is megvéltéssel utasít el küszöbétől. . . . néhány év kereke gördült el a mulandóság világában, a vihar ujra szárnyaira emelt, repített fel a magasra a hatalom és dicsőség zenitjeig, s most a babér erdő minden levelei nekem zöldelnek, s koronák sugárzanak reám csábító fényekkel, országoknak parancsolok, sultáni gyönyörök édenébe fordóm, s milliók hódolnak lábaim előtt; királyok keresik barátságomat, a római császár Magyarország fejedelmi címével kínált meg, az ozman sultan bennem helyezi minden reményét, s az Árpádok trónjára ohajt emelni, de kielégített dicszomjamat csaknem előtte egy nemesebb szenvedély; egy alkalommal egy ellenséges csapatot támadék meg, s foglyul nyerém a tündérszép özeveg Rákóczy hercegnőt, de a fogoly csakhamar urnője lett minden gondolatimnak s akaratomnak, s nem vágyom többé sz. István kék pallástjára s Nagy-Lajosnak három tengerig kinyuló nagy birodalmára, s Mátyásnak halhatatlan hirtvére, a harci riadók, győzelmi csaták, százezrek hódolatára, csak az ő hangjának zenéjében, az ő anyagi szépségének szemlélésében gyönyörködöm, igaz, hogy hűtlen lettem régi arámhoz, s magam ellen ingereltem atyját, Erdély min denhaló országglását, egy politikai botlást követtem el, egy ország barátságát s talán egész jövőmet s királyságomat játszám el; de mit bánom én, ha az egész világegyetem romba dől, országaimat elragadják elleneim, én a sivatag puszták, a viharzó tenger, a jégsziklákba vajt barlangban is határtalan gazdagnak és boldognak érzendem magam: mert a földgömb legdicsőbb asszonya: *Zrinyi Ilona* az *enyém!*

— Lehetséges-e, hát már boldog férj s családapa vagy?

— Igen, most áldom a gondviselést, gyermekéveimet a ti barátságok edje, férfikoromat a leghivebb szerelem lüszerezi meg. . . . De miért halványultál ugy el?

A mi a fölratot illeti, az, úgy v agyunk értesülve már kész s a bizottságnak csak el kell fogadnia. Tartalmáról nem szólhatunk, — de a helyzet némi fölvilágosításaul szolgálhat a baloldal azon megállapodása, hogy ragaszkodik a 1861-diki fölratok tartalmához. A baloldal tehát attól tart, hogy a többség kevesebbet talál kívánni 1866-ban, mint 1861-ben. Mi megvalljuk, nem gondoljuk, hogy Deák 1866-ki fölrata ne kívánja mindazt, a mit az 1861-iek kívántak, — csak a hang lehet különböző.

A multheti magán tanácskozmányokban még más bizottságok kinevezéséről is volt szó, melyek egyenkint tárgyalnák a közös ügyeket, adókérdést, megyei rendezést, polgári és büntető codexet, vám és kereskedelmi ügyeket, nemzeti intézeteket, stb. Ettől azonban egyelőre elállottak, s Deák a szombati ülésben csak a fölrati bizottság kinevezését indítványozta.

A felirati bizottmány szavazatai végre szombaton délután össze számitáltván, a „Hon” szerint következő eredményt tüntettek ki.

Szavaztak összesen 276-an; s több kevesebb szavazatot nyertek 152-en.

Legtöbb szavazatot nyertek: 1. Deák Ferencz 273, — 2. B. Eötvös József 271. — 3. Gr. Andrassy Gyula 270. — 4. Klauzál Gábor 268. — 5. Csengery Antal 266. — 6. Szentkirályi Mór 258. — 7. Lónyai Menyhért 255. — 8. Bezerédj László 253. — 9. Bartal György 247. — 10. Somssich Pál 244. — 11. Gróf Apponyi György 243. — 12. b. Kemény Zsigmond 241. — 13. Tisza Kálmán 241. — 14. Gorove István 241. — 15. Horváth Boldizsár 239. — 16. Nyáry Pál 238. — 17. Bónis Samuel 236. — 18. Csernovics Péter 236. — 19. Ghyczy Kálmán 236. — 20. Hollán Ernő 234. — 21. Joanovics György 234. — Széll József 233. — 23. b. Podmaniczgy Frigyes 232. — 24. Várady Gábor 231. — 25. Gr. Csáky László 229. — 26. Kandó Kálmán 227. — 27. Ivánka Imre 221. — 28. Kubicza Pál 167. — 29. Fest Imre 165. — 30. Jókai Mór 161.

Ujdonságok.

* *Kassa*n f. hó 29. a délelőtti órákban, ágyulóksek hirdetétek, hogy ő Felségeik Magyarország határait át léptek. A középületek zászlókkal díszítettek fel, s este a színházban diszeldadás tartott;

* *A kassai és pozsonyi* hadsereg-parancsnokságok felosztását ő Felsége f. hó 20-áról kelt legfelsőbb határozatával, elrendelni méltóztatott.

— Tehát csakugyan ő! sohajtott; tudt meg Imrém, fiatalágom első év-iben én is láttam és csodáltam Hunnia e tündér Ilonáját; mint az alvajárót a hold tündére, igézetével lebilincsel, de állattam az átszárnyalhatlan magasságot, hogy örültségg volna nekem hozzi közelíteni merni, legyőztem szívetem! . . . De e lemondás — folytatá kis szünet után — mely érzelmi ifju szívemnek nem volt oly könnyű, mint egyelőre gondoltam; fájt és vérezett az, s tusázott önmagában. Végre szórakozás végett külföldre utaztam s égő kinaival folytonos harcot vívó szívemnek fölmutattam az szabad természetet, hogy lassa s észlelje, mikép az is örökös harban, örökös viharban él. . . . Láttam a világtenger zubogó zivatarát, midőn a vad hullámhegyek titáni göggel rohantak az ég felé; hogy eloltásák a nap lángoló tüzeit. . . . majd láttam égni Amerika lángözönben égett, mikor az óriáskigyók, tigrisek és oroszlónok rémülten kaszkodnak föl a fák galajaira, mintha e gehennai lángtengerből az égbe akarnának menekülni; mig az elhamvadó virágok: a pálmák és fahéjak oly balsamos illattal árasztottak szét, mintha az egész uvilág Sardanapull árasztották volna akarna elenyészni. . . . majd láttam a legborzasztóbb harcot: az emberek harcát, mikor a spanyolok délceg lovaikon, mint büszke Jupiterok csörtettek villámló kardjaikkal végig az együgyű indiánokon: pusztá kincsvágyból kipusztítva egy egész emberfajt! A megmaradtok kénytelenek voltak az őserdők és tigrisek barlangjaiban keresni menedéket a fölvilágosodott mivellet európaiak üldözése elől! Hasztalan kiáltott Lu Casas, hasztalan hirdeté a keresztény szeretet szelí erényeit, hasztalan fenyegeté az ég büntetésével: a spanyolok dultak és romboltak; kizsákmányolták Peru arany, gyémánt és gyöngyáknait; s sibiraitai fényvel Sodoma minden bűnével lakott közöttek. . . . Végre mintha Amerika földje sem bírná el e borzasztó bűnök súlyát: megrázkodott s elindult talán, hogy meg messzebb bujdossék az elkorcsult európaiktól, kik azt csak övneszedelmökre fedezték föl. E borzasztó földingásra az aranyos márványpaloták porba omlottak s a büszke kejeencek ragyogó műveik alá temettetének Hetvenhét ezer ember veszett el iszonyu halállal, mig engem, mint ártatlan magyart, megtartott az ég kegyelme, hogy most ölelhesselek.

— Te fölséges lény! mig te beszárnyaltad az egész földet, magaddal burcolva kínos fájdalommal

FÁRCZA.

Pál vitéz.

(Tört. beszély.)

II.

Légyott.

(Folytatás.)

A tizenkét év végre lejárt: most itt ugyanazon est, ugyanazon óra. Az augusztus huszadikán „Ave-Mária” elzengett, csak a berkek dalosa viszhangozza még a méla kedves hangokat. . . . Tökölly nyugtalanul járkál s tekintget jobbra balra, ha nem látja-e közeledni Eszterházyt vagy Pál vitézt.

Egyszerre élénk lódobogás hallatszák s fekete kőpenyes alak közeleg, s a csillagok varázsfényénél foltnik Pál vitéz borongó szép arca.

— Kedves édes Pálom!

— Szeretett barátom! kiálta egyszerre a két férfi, s mint két ellentétes delejzett vas, egymás karjaiba pattantak s néhány percig a viszontlátás néma kéjét élvezék; ajkaik zárva voltak, de izzó szívök hangos dobogása eleget beszélt.

— Kedves Pálom, kezdé azután lassudan Tökölly, te csak nem feledéd el szerény, hű fogadásodat. . . .

— El lehet-e feledni száműzöttnek a drága hont, a koldusbotra jutott királynak a biboros trónt, a férfinak a gyermekkort arany-álmaival, játszó társaival, első s legszenebb barátságával?

— Oh Pál! te jelenben is oly nemes érzékeny kebelled birsz mint hajdan.

— Igen Imre! a bölcsék azt tartják, hogy az ember alakzata minden hét évben változik; de lelkünk s jellemünk az égből hozott arany, mely az élet viszonylagosságai közt is ugyanaz marad. Most is épen oly galambtisza érzéssel viseltem irántad. . . . Oly öröm téged látni! . . . ugy szeretném hallani azon időköz lefolyásának történetét, melyet távollételemben eltöltöttél!

* A Kassai Művelődési Társulat f. hó 15. közgyűlést fog tartani.

* Az öreg Lukács Mátys felségelésére szerkesztőségünknek adakoztak: Viczány János ur 1 forintot. — Viczány Ödön ur 30 kr. — Wass Gyula ur 1 forintot. Összesen 2 forint 30 kr. — Fogadják a nemeskeblű adakozók szegény agg polgártársunk nevében hálás köszönetünket.

* Meergarte Ede a világhírű gymnasticus tegnap lépett fel először — három idomított kutyájával — a Kassai színpadon.

* A Kassai jogtudományi önképző-egylet alelnöke Goics László leköszönvén, helyébe Fest Aladár választotta meg.

* Szikszón a bukovinai szegény iskolák felségelésére folyó hó 3. táncvizgalmat rendeztetik.

S - ny. A debreceni színház válságos napokat él. Az igazgató, a ki végre az első akadályokon — keresztül tört, most újabb villongásban áll a színház uraival. A míg ő ingyen színházat vélt birni, sőt subventióval is kecségette magát, e napokban arra ébredt, miszerint 700 főt kell neki tűzkármentesítés fejében fizetnie; továbbá a kikötött négy jótékony előadás elsejét épen a jövedelmező vásári napokra tűzték ki, s egy a debreczeni közönséget közel érdeklő új történeti darakot („Vigkedvű Mihály,") vétettek elő ez alkalomra, melyet az igazgató magának kívánt fentartani. Balok tartása csak azon föltétel alatt engedtetett meg neki, ha minden táncvizgalmat után 100 főt fizet a szegényalpra, végre Becker Bűvész minden föllépte után 70 főt beszo- gáltatása kiváratott, azon indokból, mivel az ily idegen művészek a városból kiviszik a pénzt. Ezek a panaszpontok. A levelező azért tartja ezeket sérelmeseknek, mivel az igazgató épen ily külön adózasok elhárítása végett ígerte oda jótékony célra négy előadása egész jövedelmét, melyekből egy már 520 forintot hajtott, — továbbá, mert Suhr lovardája 1200 fős jövedelmek után csak 10 forintot fizetett esténként. Ha ez adatok hitelesek: ugy a városihatóság nem nagy barátja a színháznak, s föltéve, hogy ez megfelel a célnak, melyért épült, mindenesetre kell, hogy kiméletebb legyen irányában, ha a megbuk- tetetés súlyos vádját magára vonni nem akarja. M. V.

Vegyes hírek

— Az izraeliták választó képessége. A kolozsvári központi bizottmány f. hó 21-én tartá első ülését, mely alkalommal kérdés tételvén az izraeliták választóképességéről, a bizottmány ugy a 48-ki törvények valódi szelleméből, mint a nemzetnek e tárgyban nyilvání- tásából, közvéleményéből, s a legutóbbi gyakorlatokból is kifolyólag: az izraeliták választó képessége mellett nyilatkozott.

— Deák Ferenczről arról volt szó, hogy vajjon az „Üstökös“ben megjelent Deák adomák csakugyan Deák- tól valók-e? Mire Deák mosolyogva jegyzé meg, hogy ő ezen Deák-adomákhoz ép oly rokonságban áll, mint a budai keserű vízhez mely szintén Deák-víznek nevezté-

addig én ősi fészkeimben első szerelmem virágával élvez- tem a családélet csendes boldogságát. . .

— Ah! mondá ihletve Pál vitéz, nem szerelmem, de valami magasabb imály az, mi szívemben ég mint imádják a perzsák a virágok teremőjét, a napot, mint a romaiak a hősökből lett félisteneket, mint Raphael a művészet muzsáját, ezen szent érzelemmel jártam be a világot s visszahoztam azt magammal hazamba is s szent szövetségünk harmadik tagjánál pihentem ki hosszú utam- at, ki is aranyosvári kastélyának felügyelésével bizott meg, addig is míg érdemeim által magasabbra emelked- hetek, de tegnap, az iszonyu éjen törökrablók rohantak meg s elfoglalták a kastélyt, én üzőbe véve futottam, egy fiatal lányka, mint egy védangyal fogadott s egy szaraz kutba rejtett, honnan csak másnap léptem ki a napvilágra és siettem. hogy megjelenhessek a tizenkét év előtt kitűzött légyottra. Oh barátom! láttam én már királyi kincstárakat, ragyogó hollandi tulipánokat s isteni tájképeket, de ő bájozóbb volt mindazon csodáknál, melyeket a földgömbön észleltem, tündöklő kék szemektől, mintha az angol nőktől örökölte volna. Hollandiából hozta-e e vakító lilium színezetet, vagy Kaukás bérceinek sylphidjeitől kölcsönözte-e e virágkarcsu termetet, míg egy tekintete nyílt nemes vonásainak elárulta, hogy tisztá magyar hölgy, egy ragyogó példánya keleti nemes fajunknak, hah a halál eme veszélyes pillanatában eszméltem fel, hogy Zrinyi Ilonát imádtam, de Klárát, a keleti szív egész melegével szeretem, hozzá fonódott életem, mint támaszhoz a repkény levél. érzem: hogy vele a halál kinja is felér egy élet boldogsággal s nélkü- le élnem halálos gyötrelmem; de Ali Goel, a rabló ve- zér reá veté szeméit s most a legnagyobb veszélyben forog családja és becsülete.

— Légy nyugodt, nőm, Zrinyi Ilona által mindent elintézték, mondá Tököly, de hol késik Eszterházy . . . ah! vajjon emlékezik-e róltunk?

— Még egy felőráig időzünk e kedves eperfák alatt szólt Pál vitéz; s ha nem jő, ugy bizonyára sűrű gondjai tartóztatták ígérését beváltani.

— Eszterházy Pál szavának ura marad! szólt fön- séggel előlépve a bokrok közül s kézen ragadá a két férfit; Imre és Pál, hála az István kegyének, a három hű barát teljes számmal megjelent a szent szövetség óráján.

tik, pedig ő se nem tulajdonosa, se pedig használatára nem vágyódik.

— Balázs Sándor a „Magyarország és a nagy világ“ utolsó számában journalista-egyletet indítványoz Alapos észrevételei s nyomós argumentumai megérde- melnék, hogy a hazai sajtó tudomást vegyen róluk s korszerű javaslatát hővebben is meghányja.

— A bécsi nemzeti bank heti kimutatása szerint a bankjegyforgalom ismét 2,315,000 fttal csökkent. Ezzel kapcsolatban áll egy hajóépítési és szállító társulat alakulása Triestben 1 millió ft. tőkével. Nyilik is kilátás most az adriai tengerészetnek, mert a suezai csatorna megnyitása visszadja e tengernek régi teljes fontos- ságát.

Színházi szemle.

— Szombaton, január hó 27-én, Takács Emes ju- talmaul „A két anya gyermeke“ dráma Soutie Fridrik után magyarra fordítá Egressy és Csepreghi. Nem lévén elég terünk az egész darab összes kivonatat adni, csak főpontjait emeljük ki. Két ifju barátó Louise és Lucia közül az elsőnek elrejtve szerelem gyermeke van, melyet ápolni és rejtgetni a második segít, és ennek kö- vetkeztében a gyanu ő ellene ébresztetik. Ebből a leg- érdekesebben font bonyodalmak és jelenetek fejlődnek ki, melyek különösen érdekesítők, nevezetesen midőn az öreg gr. d'Esteve tábornok Lucile leányának gyanu- sításáról értesül és a gyanunak midőn maga is helytadva leányát már épen megátkozni s eltaszítani akarja, Monteclain marquis Louise sajtóját lefelé a gyanut eloszlatván, a titkot Louise kivallja; de míg itt a vész csilapul, addig a jelenlő Keronannal Louise atyjánál támad fel a vihar, ki is olvasni nem tudván, a jelenlők szeméből olvassa ki, hogy az ő leánya a bűnös. Ez ismét gyönyörű jelenet. Vége felé még mindig fokozódik az érdeklődés, midőn a becsületérzetében s egész telkében meg- lendült apa (Kerouan) leányát a vétkes nevének beval- lására — gyermeke megöletésével enyegelve — akarja kényszeríteni és a leány a kedvesének tett eskü meg- szegése és gyermeke élének megmentése közt inog, s épen készülöben van az esküt megszegni, midőn a kér- déses kedves — Georges, d'Esteve tábornok fia — belép és maga vallja meg bűnét. Az atya átkokat szór reá és fegyvert emel a védtelenre. Georges szeretni látszik Louiset, de nem mutat eddig nyílt készsége őt neijévé tenni. Egy áthatlan titok leple takarja e viszonyt. Végre kiszól: Georges nő! Kerouan még bősztelbber lesz s halált mond ki Georgesra és atyjára az öreg gr. d'Este- verele régi barátjára; — Louise kétségbe esik elsőbök, hogy gyermekével vízbe ölje magát. A dolog végtelenül bonyolult. Louiset keresőbe veszik, de mikor nyomába jönnek, szemök elől ismét eltűnik. A szerencsétlen apa a helyszínén élethalálra akar vinni az öreg d'Estével, ezek helyett azonban a két ifju — Kerouan Christofe és Georges — vévén át a viadalt, midőn egymás ellen tör- nek, Monteclain marquis a víztől megmentett Louisal

— Nádor — szólt meghajolva Pál vitéz, valóban nemes tény kegyedtől, hogy magasságából leszállt egy- szerű körünkbe.

— Meg volt mondva, hacsak természetfeletti ha- talom nem gátol az élet bármely viszontagságai között tartozunk megjelenni e három eperfánál, örök barátság- gunk e szent oltáránál, ah tizenkét év óta sorsom men- nyit hányt föl s alá, melyből a magasra; a török fogság- ból kimenekülve tárnok s később Magyarország nádorá- vá emelkedék, most szüntelen vészben forgó hazám fe- lött kell öröködnöm, hadseregek s diplomáciai ügyek el- foglalják nappalomat, éjjel a betegség üldöz kintő gyö- trelmével, számolnom kell minden pillanatról az ország s királynak, mégis elszöktem egy percre, hogy megmu- tassam, mikép ez önző és haszonleső világban is léte- zik őnzetlen nemes barátság, mint a mi háromságunk, melyet az élet bármely kegyetlen viszonyai el nem tar- tolhatnak — s most, folytatá Eszterházy; önző szí- vem viszont áldozatot követel tőletek: nehezét és na- nyot.

— Szólj, szólj kedves barátunk, mondá egyszerre a két másik.

— Imre, barátságunk ezen boldog órájában kér- lek, tedd le villogó fegyvered, adj nyugtot e sokat szen- vedett hazának, küldd el neki a nyugalom üdvadó an- gyalát . . . Oh e szent szövetség hozzon üdvöt egész Magyarhonra, egyesülve közakarattal nagygyűlés és dicső- vé tesszük Hunniát, mint szent László, Lajos, Mátyás fénykorában vala!

— Oh nádor, viszonzá szomoruan Tököly, ha te a csend, én a vihar apostola vagyok, te a napsgur én a villám! mennydörgésben és záporban látom feltényészni a pusztá mezőket; de ha te dönthetlen lángész vagy, én is büszke szikla vagyok, melyet Demosthenesi ékes- szóllással sem ingathatsz meg; de e fiatal ker e kedves ünnepélyt ne zavarjuk elvek tusáival, de örüljünk, mi- ként örül a madár a tavasz fuvalmának s nem kérdi hol maradt a tél, jer karjaimba s pecsételd csókoddal régi barátságodat.

— Ha te elhagysz Imre, mondá szomorun Eszter- házy; Pál, te talán az én zászlóm alá szegődöl, legalább ha nehéz országos munkám után magányba vonulok, leend egy hűséges lélek, kivel bizalmasan társaloghatok s aztán hős kardodat a csatában, éles lángelmédet a ta-

karján közbelépve, nyilatkoztatja, hogy George szabad; mert azon nő, ki neje helyét bitorlá, egy alávaló család és nem is azon Beauval Leona, kit Georges nőül venni szándékozott volt, hanem kicsalt saját nyilatkozata sze- rint annak komornája itt feloldódik a nagy csomó Ge- orges elveszi Louiset, Monteclain Lucile-t. — A darab összeállításában az ujkor határozott irányu naturalisti- cájára találunk; nem a mondatok, a beszéd, vagy indu- latok stylistikai egysége és szépsége által hat, hanem maga a cselekmény igazsága — a valóság által. Szerző egy darab életet szakít ki és állít elénk, és mert nagy- szerű: szüksége nincs, hogy cifrább ruhába öltöztesse. Az előjáték szinte egy oda vetett episodikus életszakasz, melynek értelmét fel sem fogjuk mindaddig, míg a vég fel nem deríti. Nem stylizált dráma tehát és ha még is művészetet találunk benne, az szellemében rejlik, mely azon tant — miszerint vétkes téves felfogáson és eldíté- letéken is alapulhatnak, és a becsület tulajdonkép nem azon szin, melyben az emberek előtt állunk — gyönyör- űen viszi keresztül és fejt ki.

A mi az előadás részleteit illeti, ott ma teljes elis- merést kell nyilvánítanunk a jutalmazottknak, ki szerepét jól felfogván, az indulatos jelenetekben melegen és meg- hatóan játszott — és többszörös zajos tapsban és kihi- vatásban részesült — Nagy Luiza, (Louise) első perc- től utolsóig jó. Azon jelenetben, melyben Lucile azon gyanusításról értesül, hogy a gyermek anyjának őt (Lu- cile-t) tartják, a meglepetés, szánalom és rémület kife- jezése nem volt elég erős, mit azonban inkább a kisasz- szony gyengélkedésének tulajdoníthatunk. Takács (Kerouan) ma kitűnő mindazon jelenetekben, a hol nagy indulatok ragadják el, a hol az arczokból kiolvasta, hogy a kérdésses bűnös az ő leánya. Egységes kerek, helyes felfogáson alapuló játéka teljes elismerésre méltó. Tóth (gróf d'Esteve tábornok) Takácsnak mit sem engedett a mi a helyes személyesítést illeti. Temesváry háladatos (Monteclain marquis) szerepében jól igyekezett. Igye- keztek azonban még, a hősies jellemek személyesíté- sében is mind hangjával, mind taglejtésével több erélyt kifejteni. Bercsényi (Georges) hős szónok, ha nem is mindig dramaticus. Plastikája fás. Filippovicsné (Beauval Leona) az első jelenetekben kissé hideg, nem elég intrigáns; végén jó. Krasznay, Horváth, stb. jól működ- tek közre. Igen szép közönség. — A jutalmazott szor- galmatos fiatal színész nő díszes virágokráját kapott el- ismerésük s zajos tapoban részesült.

— Vasárnap, január 28. „A sóhajok hidja“ vig operette 4 felv. — Közönség közep számmal.

— Hétfőn, január 29. Diszeldarab a Felséges feje- delmi pár, megérkezésének örömmüncpére. „Hodolati al- legoria“ — „A fehér othello“ — „A vig cimborák“ vig operette. — Szép közönség.

— Kedden, január 30. „Két huszár és egy bakancs“ ered. nepszinnü. — Kis közönség.

nácsban megosztod velem s könyved súlyos hely- zetem.

— Mit tegyek, kiáltott fel szorongva Pál vitéz; téged Imre szeretlek szívemből, míg hozzád Eszterházy a legbensőbb hála köt, te emeltél ki a kunyhóból, te mű- veltetél fejedelmi bőkezűséggel, te voltál az én men- torom, atyám, mindenem s még ezenfelül testvéri szíve- del is megajándékozál Oh Imre szój, viszonzhatok-e ennyi kegyelem pazarlást ily rut hálátlansággal, szívem a tied s mégis az ő hive leendek.

— Habár, mint harci zászmányt diadalla rabolná- lak el, szólt Tököly; habár fejedelmi hatalmam magas méltósággal kecsegtethet, de barátom szívétől nem a- karlak elszakítani, hálaadót vagy, ő nővelt és tanított, ilió, hogy most ő arassa jutalmát szép tudományodnak is, im én lemondok rólad!

— Köszönöm ajándékodat Imre! e tényben nagy lelkedre ismerek, oh ha lelked és elved is oly engedé- keny volna, sohajtá Eszterházy.

— Oh! kiáltá Pál vitéz; miért ez egyenlenség, ez elvisszály e két jóbarát között, mindkettő országokat beragyogó lángész, mindkettő szíve mélyéből szereti hazáját, egyesülve és karöltve a félvilág urává tenné a három halom és négy folyamparti magyar hazát, még így egymást pusztítva egymást emésztek fel, mint Athen és Sparta testvérnepcei; de ha a vézset vashatalma vá- laszfalt vont is közénk, ha csatákban éles kopllyákkal rohanunk is testvéreinkre, de ha eljönnek a kinszenve- des órák, ha fájdalom lesujtja egyikünket, akkor a párt- ellen újra a régi hűséggel és szeretettel keresendí fel barátját, vigasztaló angyalává nemesül, miként e három eperfa egy körben, mi is titkos rokonszenvenvel éljük le napjainkat, jöjjön bár vihar, öröm vagy keserv, mi test- vérek maradunk, míg csak a halál nem választ el.

— Igen, igen, kiáltá mind a három összeülekezve s a tündöklő hold világánál a legfestőbb csoportozatot kepeztek s csak a hajnal első sugarainak intésére vál- tak el egymástól . . . talán örökre!

(Folyt. következik)

GAZDASÁG és ÜZLET.

Kassai piac, január 31 én 1866.

A tárgy megnevezése	1. oszt.		2. oszt.	
	frt.	kr.	frt.	kr.
Buza köblönkint	620	580		
Kétszeres	5	—		
Rozs	410	380		
Tengeri	390	360		
Arpa	250	240		
Zab	170	160		
Kása	720	680		
Borsó	960	9		
Lenese	830	780		
Bab	8	7		
Örlött dara	1160	940		
Tatárka	1120	—		
Burgonya	180	160		
Aszuszilva	10	9		
Szesz itczenkint	16 1/2	16		
Marhahus fontonkint	14	—		
Bornyuhus	20	18		
Sertéshus	18	16		
Vaj itczenkint	48	44		
Zsir	30	28		
Szalonna fontonkint	34	32		

KÖZLEKEDES.

Vasuti menetrend 1865-ik évi május 1-től kezdve.

I. Kassáról Pest és Bécs felé:

Kassa	árjegyzék		
	reggel	délben	I. II. III.
Miskóc	5 óra — p. 7 52	11 — 3 2	4.44 3.34 2.12
Tokaj	9 35	5 35	7.33 5.50 3.40
Nyiregyháza	10 34	7 25	8.84 6.66 4.23
Debreczen	12 12	10 29	11.30 8.52 5.42
Püsp. Lad.	1 45	12 56	13.57 10.22 6.52
Szolnok	4 44	4 43	17.35 13.05 8.41
Czepléd érkezés	5 41	5 54	18.86 14.19 9.06
Pest	8 37	8 45	22.81 17.15 11.04
Bécs	6 —	6 33	37.07 27.98 18.25

II. Bécs és Pestről Kassa felé:

Bécs indulás	8 óra — p. este
Pest	6 25 reggel
Czepléd	9 27
Szolnok	10 27
Püsp. Lad.	1 26 délután
Debreczen	3 —
Nyiregyháza	4 28
Tokaj	5 25 este
Miskolcz	7 29
Kassa érkezés	10 35

Hivatalos értesítő.

274. t. k. sz. 17(2)3

Hirdetmény.

Mint hogy a Szentlélek Kálmán javára Benyo Agoston ellen mult évi 3088 sz. a. elrendelt 1-ső árverés vevők hiányából meg nem tartatott ez okból ugyan azon szám alatti végzés által folyó évi február 16-ára kitűzött 2-ik árverési határ idő ujlag köztudomásra hozatik.

Abaujmegye törvényszéke mint telek-könyvi hatóság.

Kassán január 20-án 1866.

Kunsch Gábor,
m. alispán.

34. t. k. 18(2)3

Hirdetmény.

Abaujmegye törvényszéke által közhírré tételik, hogy miután gróf Stadion Gizellának Aichmann József és neje elleni végrehajtási ügyében, a nevezett alperesek tulajdonát képező a szikszói 378 sz. telekjegyzőkönyvben foglalt ingatlanságok, ezek között egy felszerelt gyógyszerár, és az ahhoz gyökös magánjog a mult évi szeptember 13-án 2256. sz. a kelt itteni végzéssel mult évi december 28-án mint első árverési határnapon el nem adathattak; ugyan azon vagyon f. é. február 24-én reggeli 9 órakor, mint 2-ik árverési határnapon helyben a törvényszék helyiségében 17732 frt 18 o. é. krnyi becsáron alól is eladatni fog, mire a venni szándékozók meghivatnak.

Adaujmegye törvényszéke mint telek-könyvi hatóság.

Kassán január 9-én 1866.

Kunsch Gábor,
m. alispán.

Magán hirdetések.

Hirdetmény.

A kassai műalmi részvény társulat évi közgyűlése, e f. évi Február 15-ik

napján reggeli 9 órakor a városi tanácsi teremben fogmegtartatni melyre a t. cz. részvényesek ezennel meghivatnak.

Tanácskozás tárgyai lesznek:

- 1) Az igazgató választmány hivatalos jelentése.
- 2) A számadásokat vizsgált bizottmány jelentése.
- 3) Az igazgató választmány díjazása.
- 4) Az osztalék meghatározása.
- 5) Két választmányi tag megválasztása.
- 6) A számadást vizsgáló bizottmány megválasztása.

Gr. Péchy Mauó,
társulati elnök.

Hirdetmény.

A helybeli izraelita község részéről tudtul adatik: hogy az imaház építéséhez megkívántató ács és bádogos munkákra ugy szinte a száz mázsányi öntött vas-oszlopoknak szállítására írásbeli ajánlatok február hó 4-eig délutáni 4 óráig még elfogadhatnak; s felkéretnek a vállalkozók, hogy ajánlataikat a községi irodába (malom-utca 500 szám, első emelet) a fennebbi határidőig benyujtsák — Ugyan ott a terv megtekinthető s bővebb felvilágosítás nyerhető.

Kassán január 31. 1866.

23 Az előjáróság.

A LÖVÉSZ-EGYLETI BÁL

melyre a t. cz. község ezennel szívélyesen meghivatik, f. é. február hó 7-én a társalgási egylet teremében fog megtartatni.

Kezd. 8 órak. Belépti díj 1 frt.

Jegyek válthatók Ardüzer, W. F. Hermann, Zemanyi R., Heyman F. Münster, G., Koch L., Quirsfeld K., Horák E., Jermy K., Spielmann K., Müller L., Schalkház L., Schifbeck M. és Gerster M. uraknál.

20(2)2

A rendező bizottmány.

Werfer Károly könyvnyomdája Kassán.

Kassa, január 31. — Igen kellemetlen ködös, nedves napok járnak, a hó olvad; — ma virradóra kissé befagyott, de a köd rendkívül fojtó. — A piaci árak hivatalos kimutatás fennebb olvasható.

Eperjes, január 29-én. Buza köblönkint 6 frt. 40.—5 frt. 60. Rozs 4 frt. 20 kr.—4 frt. — kr. Tengeri 4 frt. 40 kr. — 4 frt. — kr. Arpa 2 frt 40 kr.—2 frt. 30 kr. Zab 2 frt. — kr.— 1 frt 80 kr. Kása 7 frt 20 kr. 7 ft. —. Borsó 7 ft. 20. 6 ft. 80. Lenese 8 ft.—. 7 frt 60 kr. Bab 8 frt. — kr.— 7frt. 60 kr. Örlött dara 12 frt. — kr. 11 frt.—. Tatárka 6 frt. 80. kr 6 frt. 40 Burgonya 1 ft 20. 1. Aszuszilva 10 ft. —. Szesz itczenkint (magyar itcze abroncs alatt 30 fok) 18 kr. Marhahus fontonkint 11 kr. Bornyuhus 12 kr. Sertéshus 16 kr. Vaj itczenkint 44 kr. Zsir 40 kr. Szalona font. 40 kr. N.-Sárosi liszt-láng mázsánkint 8 ft. 80. Zsemlyelisz 7 frt. 80. Középenyélisz 5 frt 60. Rozs középenyélisz 5 frt. 20

— Ungvár január 23. Országos vásárunk eléggé látogatott volt, — dacára az engedékeny időnek min-

Cs. kir. postakocsi.

Kassáról Ungvárnak, M. Szigetre minden éjjel 11 óra 45 perczkor. Személybér 17 frt. 48.
Eperjesnek, Lőcsére minden éjjel 12 órakor. Személybér 5 frt. 64.
Pestre, Rosnyón és Vácson keresztül minden hétfőn reggel 2 órakor. Sz. bér 15 f. 53.
Tarnóba, Eperjesen keresztül, vasárnap, kedden, csütörtökön és szombaton éjjel 1 órakor. Személybér 14 frt 16 kr.

Kassa-Eperjesi gyorskocsi.

Kassáról Eperjese indul naponkint kétszer, reggel 7 és délután 2 órakor. Sz. bér 1 frt.
Eperjesről Kassára ugyanakkor.
Ügynökség: Eperjesen: Pap József Samu.
Kassán: Spielman József.

Ungvári társaskocsi.

Kassáról Ungvárra: és Ungvárról Kassára: szombatot kivéve naponta 6 órakor reggel.
Ungvárról Munkácsra: szombatot kivéve naponta 6 órakor reggel.
Munkácsról Ungvárra: naponta 3 órakor délután.
Ügynökség: Kassán: Kempner Fülöp. — Ungvárott Pollák Fülöp. — Munkács: Tóth Károly.

denütt tömve volt a piac. Időjárásunk folyvást változó. A piaci árjegyzék hivatalos kivonat szerinti következő: Buza köblönkint — 6 fr 80 Rozs: 4 fr. 40. Arpa: 2 fr 80. Zab: 1 fr. 60. Tengeri: 4 fr 40. Burgonya: 1 fr 60. Kása: 7—9 fr Lemse: 4 fr 50. Paszuly: 6 fr 40 Aszalt gyümölcs 4—5 fr. Szesznek itéréje 18 kr. Zsimak: 50 kr. Vajnak: 50 kr. Marhahusna font.-ja: 10 kr. sertéshusnak: 20 kr. Szalonnának 36—40 kr. Jójás 2 db. — 3 kr. Zöldség egy-egy köteg 2—3 kr. Egy koszon veres hagyma 9 kr. — Fokhagyma 12 kr.

Bécsi börze Január 30-rol.

5% Metallique	62.80
Nemzeti kölcsön	66.60
Bankrészvény	756.—
Hitelintézeti részvény	152.—
Londoni	104.—
Ezüst	104.—
Arany	4.99

Arjegyzék.

Ungvárról Szobránczig	1 frt.— kr
" N.-Mihályig	1 " 50 "
" Gálszécsig	2 " — "
" Kassáig	4 " 50 "
Kassáról Gálszécsig	1 frt. 50 kr.
" N.-Mihályig	3 " — "
" Szobránczig	4 " — "
" Ungvárig	4 " 50 "
Ungvárról Munkácsig vagy vissza	1 ft. 50 kr. o. e.

Munkács-Beregszászi magánkocsi.

Munkácsról — Beregszászba. Kedden, szerdán, pénteken szombaton reggeli 6 órakor, vasárnap, délután 5 órakor.
Beregszászból — Munkácsra. Kedden, szerdán, pénteken szombaton délutáni 5 órakor, hétfőn reggel 6 órakor.
Menet-jegyzéke Munkácsról Beregszászig vagy vissza 1 ft. Felvételi-ügynökség Munkács: Tóth Károly. Beregszászban: Ifj. Jandrisits Antal. Vörös korcsmában: Guth József.

Haszonbéri hirdetmény.

Nagyméltóságú báró Sennyey Pál és méltóságos báró Sennyey Victor uraknak Zemplénmegyében S.-a. Ujhely városához 3/4 órányi távolságban a Galiczia és Ungvár felé vezető országút vonal mellett fekvő Csörgő pusztában, 20 hold belső-ségből, azon találtató gazdasági épületekből, uri és tisztalakból, korcsmajvedelem-

ből, továbbá 367 hold szántóföld és 187 hold kaszálóból álló birtokuk, a szántófoldekben találtató 60 hold őszi buza, és 60 hold őszi rozs vetéssel, 1866-ik évi april 24-kétől 6—12 évre haszonbérbe adatni fogván, a bérleni kívánók, akik személyesen, akár bérmentett levél által S.-a. Ujhelyben lakó tek. Diószeghy János urad, igazgató ural bővebben értekezhetnek. 21(2)3

Ezennel van szerencsénk a t. közönségnek tudomására adni, hogy mi, Kassán a főtevezán Hartig Gusztáv ur házában több nemü készítményeinknek egy raktárt állítánk ezen czég alatt:

MARKÓ JÓZSEF

CS. K. ENGEDÉLYEZETT BÖR-GYARA

És ennek vezetésével a már több év óta ezen gyárban foglalkozó testvérünket Markó Lajost biztuk meg.

Midőn ezen raktárunkat Kassa városa és környéke lakosainak figyelmébe ajánljuk, egyszersmind biztosítjuk a t. közönséget a legpontosabb és legolcsóbb szolgálatunkról minek jelölül tiszteletteljesen nevünket aláírók. 1(8)9

Markó Józsefnek

cs. k. enged. bör-gyára.